

DE BLADWIJZER

DOOR

H. TE MERWE

W. D. MEINEMA - UITGEVER - DELFT

~~DE~~ BLADWIJZER.

De deur ging open. Een dienstbode met een donkere japon aan en een helder wit schort daarop kwam voor. „En. . . ?” vroeg ze.

DE BLADWIJZER

DOOR

H. TE MERWE

1929 — W. D. MEINEMA — UITGEVER — DELFT

**MEINEMA'S
BIBLIOTHEEK VOOR
ZONDAGSSCHOOL
SCHOOL EN HUIS**

I.

UIT SCHOOL.

De school ging uit. Door de gang stormden de kinderen naar buiten: op straat vóór het grootte gebouw met de hooge ramen joelden ze, juichend en schreeuwend.

„Ga je mee!” riep Jan Brouwer naar z'n vrindje. Kees Lakers kwam net de deur uit; hij had z'n overjas nog niet eens aan. Maar meneer Blokkers kreeg 'em in de gaten.

„Dat gaat zóó niet, Kees”, zei hij. „Eerst je jas aan, maat”, en Kees moest terug, de school in, om zich behoorlijk te kleeden vóór hij op straat kwam.

„Nu is 't in orde”, knikte de hoofdonderwijzer, toen de jongen hem weer voorbij ging.

Jan stond nog op hem te wachten.

„Waarom moest je terug?” vroeg hij, toen Kees bij hem was gekomen.

„M'n jas aantrekken, joh. Kom, we gaan naar huis.”

„Nee, laten we even op Wim Wouters wachten, of is die al weg?”

„Ik heb hem niet gezien. Hij is misschien eerder de school uitgegaan dan ik.”

De twee jongens keken de straat af, of ze Wim soms zagen — maar ze ontdekten hem nergens. Juist wilden ze doorloopen, toen Jan ineens den gezochte in 't oog kreeg.

„Daar heb j'em”, zei hij.

Werkelijk, daar kwam Wim aan. Hij had zeker getreuzeld in de klas of zoo, want de meeste kinderen waren al lang buiten. En anders was Wim heusch niet onder de laatsten.

„Schiet op, Wim!” riep Jan. „We staan al een heelen tijd op je te wachten.”

„Zóó”, zei Wim. „Ik heb nog even m'n kastje wat opgeruimd.”

„Dat doe ik morgen wel voor schooltijd, hoor!”

Kees was niet van de netsten, meneer moest hem wel vaker herinneren, dat je je boeltje altijd netjes wegbergen moet.

„Hebben we morgen inspectie?” vroeg Jan.

„Ja — meneer heeft het pas nog gezegd!”

„Dat heb ik heelemaal niet gehoord — dan ga ik morgen vròeg naar school, zeg!”

Ze waren met z'n drieën de straat uitgelopen — ze moesten toch denzelfden kant op.

Jan Brouwer woonde in de Leliestraat, en de twee anderen in de Gouden Regenstraat; vlak er bij. 't Was in een van de nieuwe wijken van de

stad — als je 'n klein eindje verder doorliep, kwam je bij het Kanaal, en dan zag je aan den overkant weiden, met vee; en langs de slooten boomen.

Daar speelden ze dikwijls — nou! Wat fijn ging het!

Jammer, dat het al zoo vroeg donker werd tegenwoordig. Je kon merken, dat het winter worden ging.

„De donkere dagen voor Kerstmis”, had Wim z'n Moeder es een keer hooren zeggen — en dat wàs zoo. Donkere dagen — asjeblijft. Laatst — 's kijke, Dinsdag was het geweest, toen het zoo regende en de lucht zoo bewolkt was — had meneer het licht in 't lokaal opgedraaid. Zóó weinig hadden ze meer kunnen zien!

„Heb je die postzegel nog, Wim?” vroeg Jan.

„Welke bedoel je — die van de Kaap?”

„Ja, je weet wel, van vijf.”

„O — die? Zeker, die heb ik nog.”

In de 6de klas zaten een paar ijverige postzegelverzamelaars — ze kwanselden voortdurend, en als ze centen hadden, kochten ze ook wel van elkaar. Maar meestal was het toch ruilen. „Postzegelbeurs” noemden de jongens het zelf, als ze voor of na schooltijd met z'n vijven, zessen op 'n groepje gedromd, druk bezig waren met hun zegels. Wim had 'n aardige verzameling — een oom van hem was op een groot kantoor in Rotterdam en die

had nogal eens gebruikte postzegels voor z'n neefje gestuurd. Prachtige waren er vaak bij! Daar had je die van de Kaap! Dát was al 'n héél mooie!

Jan Brouwer had dadelijk geprobeerd, of hij hem niet inruilen kon, maar 't was nog niet gelukt.

„Waar doe j'em voor?” vroeg hij weer. „Voor een van Nyassa?”

„Nee joh, ik ruil 'em niet. Dat weet je toch”, zei Wim. Dat had ie nou al zoo dikwijls gezegd, en toch hield dat joch er niet over op. Als hij hem nou toch niet ruilen wòu!

„Ik wil 'em koopen!”

„Kooopen?” Als Jan dat een poosje terug had gezegd, zou het hem evenmin gelukt zijn als het ruilen nu — en nòg had Wim er niet veel zin in.

„Schei toch uit over dat ding!” Het verveelde Kees, altijd hadden die twee het over postzegels en nog eens postzegels. „Laten we liever afspreken wat we zoometeen gaan spelen.”

„Ik moet eerst naar huis, hoor!” zei Jan.

„Ik kom niet — ik blijf thuis”, zei Wim.

„Waarom jòh?”

„Nou — daarom. Ik kom niet.”

Ze waren al aardig dicht bij huis. Van school was 't wel 'n twintig minuten loopen; eerst een stuk de Leliegracht, en dan een heel eind Tulplaan.

De lantaarns floepten aan — ineens allemaal tegelijk.

„Dat doen ze op de centrale”, zei Kees. „Op 'n knop drukken ze.”

„En gaan dan al die lantaarns branden?”

„Ja, wat dach' je? In de heele stad. 't Is electrisch, moet je denken.”

„Wij hebben er een voor 't huis staan. Da's zoo leuk, als die brandt. Dan hebben wij het licht ervan in de voorkamer”, vertelde Wim.

„Da's echt!” vond Jan.

Hij ging weg nu — ze waren op den hoek van de Leliestraat en de Tulplaan; de twee anderen moesten nog een klein stukje verder. Ze zeiden niet veel meer; Wim slingerde met z'n tasch, Kees schopte een steentje voort. Hij gaf er 'n harden trap tegen, dat het opsprong en een heel eind wegvloog — bijna in een ruit. Je hoorde het tikken tegen het houten vensterkozijn. De jongen schrok er zelf van. Als die ruit es stuk was geweest!

„Nou — g'ndag hoor. Tot morgen!” Kees was het eerste thuis; hij belde. Wim zag hem nog net de deur ingaan, toen hij omkeek.

II. HOE VADER THUIS KWAM

In de gang deed Wim z'n jas uit. Mèt z'n pet hing hij die aan den kapstok. Van uit de kamer hoorde hij het hooge stemmetje van Jopie, z'n zusje van vier jaar. Ze praatte tegen Moeder zeker

„Jopie oot, Jopie oot!”

— verstaan wat het kleine ding zei, kon je niet in de gang.

„Dag Moe”, zei hij, toen hij de kamer in kwam.
„Dag zus.”

Wim gaf z'n Moeder een zoen — en Jopie kwam naar hem toe gëloopen: „Jopie oot, Jopie oot!”

Hij lachte er om zooals ze haar lieve snoetje naar hem omhoog hield, met de lipjes vooruitgestoken.

Op z'n hurken ging hij bij z'n zusje zitten, om met haar te spelen.

„Jopie oot — Jopie eers een tusje”, hield ze vol en toen pas begon ze met hem van haar blokken een toren te bouwen.

„Is Vader niet thuis, Moe?” Wim hield even met bouwen op, een blok nog in de hand.

„Nee, jongen, nog niet.” Moeder zuchtte.

Het was ook zoo naar. Vader had zoo'n mooie betrekking gehad — op 't kantoor van een groote fabriek was hij geweest.

Maar de tijden waren slechter geworden; de fabriek kreeg niet zooveel werk meer. Er werden arbeiders ontslagen, en die blijven mochten werkten niet eens de heele week. Toen was Vader er al wel bang voor geweest, dat het nog slechter worden zou, dat er nog meer menschen naar huis gestuurd zouden worden. Niet alleen werklieden — ook van de heeren en dames op het kantoor. Dat was maar àl te waar geweest, Vader had wel goed gezien.

Verscheidene arbeiders hadden gedaan gekregen en van het kantoorpersoneel ook. De jongeren 't eerst — Moeder had nog zoo gehoopt, dat haar man blijven mocht 't Was niet geweest — op 'n Zaterdag was Vader thuis gekomen — heel

terneergeslagen. Z'n betrekking was hem met zes weken opgezegd. Dat was een heele slag!

Vader had z'n uiterste best gedaan, om ergens anders werk te krijgen; zoowat alle kantoren in de stad was hij langs gegaan, om te vragen, of er nog niet een plaatsje voor hem was 't Had niets uitgehaald. Overal was hij afgewezen.

De patroons waren al blij, als ze hun eigen menschen aan den gang konden houden — nieuwe kantoorbedienden aanstellen, daar dachten ze niet over.

Gelukkig dat Moeder altijd zoo zuinig was geweest! Toen Vader nog verdiende, had ze geregeld wat naar de spaarbank gebracht, en dat kwam nu prachtig te pas. Veel was het niet — het zou tenminste niet lang duren, of dat was ook op. Hoe het dan moest?

Als Wim en Jopie naar bed waren, 's avonds, hadden ze er verscheidene keeren samen over gepraat, Vader en Moeder. Maar ze hadden geen uitweg gevonden. Eindelijk — daar was een lichtpuntje gekomen!

Een dame, die hen nog kende van vroeger, was komen vragen, of Moeder niet een dag in de week bij haar wilde komen naaien. Haar naaister was weggegaan — nu zat ze zonder, en als juffrouw Wouters haar nu helpen wilde

Graag had Moeder het aanbod aangenomen, en

met haar man had ze den Heere gedankt, die hen aanvankelijk geholpen had. Zij kon nu iedere week een rijksdaalder verdienen — het was wel niet zooveel als ze noodig hadden, maar de Heere had het hen nog nooit aan iets doen ontbreken en

„God zal ook verder zorgen voor ons”, had Moeder dankbaar gezegd, en Vader had geknikt. Ja, dat geloofde hij ook.

Ze waren nog zuiniger dan vroeger — o, zoo zuinig Wim wist het — hij had aan meneer Blokkers moeten vragen, of het goed was, dat hij het schoolgeld voor deze maand niet meebracht. Vader zou wel eens bij meneer komen, om er over te praten.

Het hoofd van de school vond het dadelijk goed — hij begreep het wel. 't Wàs 'n slechte tijd!

„Kon ik maar wat verdienen”, dacht Wim dikwijls. Als hij niet zoo klein was geweest, zou het misschien gegaan zijn: loopjongens werden er nog wel eens gevraagd. Nu ging het niet — hij mocht nog niet van school af.

Daar had je Vader. Ze hoorden hem in de gang z'n goed uitdoen — Jopie liep naar de deur.

„Pàppa, Pàppa!” juichte ze.

Vader kwam binnen — z'n gezicht stond somber.

„Zeker weer niets”, dacht Wim. Hij zat nog op den grond bij de blokken. Zusje keek er niet meer

naar — die was op Vaders knie geklauterd en wilde met hem spelen.

„Niets man?” vroeg Moeder Ze zei het heel zacht — het was ook zoo treurig. Den heelen dag gezocht, overal gevraagd — alles voor niets.

„Ze kunnen me nergens gebruiken”, zuchtte Vader. „Alleen — als 't gaat sneeuwen.”

Wim zag, dat Moeders gezicht nog droeviger werd.

„Heb je” begon ze, maar ze maakte den zin niet af.

Vader knikte. „Ik heb me opgegeven om mee te helpen bij het sneewuruimen, van den winter”, zei hij, met toonlooze stem. „Dat geeft tenminste iets”

„'t Is eerlijk werk — eerlijk verdiend geld”, troostte Moeder, maar ze had tranen in de oogen.

Haar man die anders op 't kantoor zat, nu met een groote schop in de hand de straat schoonmaken!

„De Heere beproeft ons wel zwaar”, fluisterde Vader.

„Maar Hij zal ons niet verlaten. We willen alles aan Hem overgeven”, probeerde Moeder hem moed in te spreken.

Jopie speelde weer met de blokken.

III.

„ZIJT NIET BEZORGD”

De klas van meneer Blokkers had teekenles. Vóór het bord hing een groote plaat — een scheeps-lantaarn stond er op, met 'n groote vlam in het midden. De meeste jongens en meisjes waren daar nog mee bezig — 't was ook 'n erg moeilijk voorbeeld. Het was een heele toer, om die ronde lijn van het lantaarnglas precies gelijk te krijgen aan allebei de kanten — gedurig moest je weer gommen omdat de eene kant iets grooter uitviel dan de andere.

'n Paar kinderen hadden 'em klaar — dat waren de goede teekenaars, die hun teekening altijd het eerst afkregen.

Wim ook. Zijn teekening was heel mooi uitgevallen; meneer had hem met twee punaises tegen den muur geprikt.

„Die zullen we tentoonstellen”, had hij gezegd toen hij dat deed, en de jongen had 'n kleur gekregen van plezier.

„Wat moet ik nu doen, meneer?” vroeg hij.

„Ja — 's kijke Wacht es.”

Uit de kast haalde meneer Blokkers een heel vel wit teekenpapier — dat kreeg je alleen, wanneer je een extra fijne figuur mocht maken.

„Heb je een verfdooos bij je, Wim?”

„Ja mijnheer.”

Die verfdooos had Wim verleden jaar met Sinterklaas gekregen — wel twaalf verschillende kleuren zaten er in en twee penseelen. Hij was er wát trotsch op.

„Nou, luister dan es.”

Meneer gaf hem niet het heele vel — 'n smal reepje maar kreeg hij.

„Kijk, dat wordt 'n leeswijzer. Je weet wel — zooals je in een boek legt, om te onthouden waar je gebleven bent.”

„Ja, meneer.”

„Goed. Hier bovenaan teeken je een landschapje — ik zal je zoometeen wel een voorbeeld geven. Dat mag je dan kleuren ook.”

„Moet er geen tekst op, meneer?” vroeg Wim.

Dat was fijn, 'n leeswijzer maken!

„Zeker. — Dat doe je dan met rondschrift, dat kun je wel, hè?”

De jongen knikte. Fijn! Dáár zou hij z'n best op doen! Reken maar!

Het voorbeeld dat hij kreeg was heel eenvoudig; 'n paar lijnen, en dan had je een huisje, met water er voor 'n Leuk boekje had meneer,

waar 'n heeleboel van die voorbeelden in stonden.

„Ziezoo, ga nu je gang eens”

IJverig trok Wim aan het werk; z'n lippen vast op elkaar geklemd zette hij met zorg de lijnen op het blanke stukje papier. Soms ging hij rechtop zitten, om z'n werk wat beter te bekijken — ja, 't werd goed. Hier dat hoekje van het dak leek niet heelemaal, — ja, zoo was 't beter Klaar! Dat was vlug!

„Meneer!” Hij zwaaide z'n vinger in de hoogte.

„Ja, Wim?”

„Mag ik kleuren, meneer?”

„Ik kom!” Meneer Blokkers was bezig Jan Brouwer te helpen — die had zoo'n last om de kromme lijn van de scheepslantaarn goed te krijgen.

„Zoo, Jan, hierheen, zie je?” Met den vinger duidde de onderwijzer den loop van de lijn aan.

„Ja meneer!”

„Vooruit dan.” Jan boog zich weer over z'n papier, gomde en teekende

Daar kwam meneer naar den leeswijzer zien.

„Mooi zoo!” prees hij. „Je moogt gaan kleuren. Maar opgepast hoor, dat je me de zaak niet verknoeit.”

Nou, daar zou Wim wel op letten. Voorzichtig nam hij wat water, en begon de verf te mengen. Op 'n oud stuk van een teekening probeerde hij af en toe, om te zien, hoe 't werd. Ja — dat blauw

voor 't slootje ging. Langzaam haalde hij het penseel over het plekje, waar de sloot geteekend was. 't werd goed

Geregeld kwam meneer eens kijken

Langzaam haalde hij het penseel over het plekje. . . .

„Pas je op, dat de kleuren niet in elkaar vloeien?”

Wim knikte — hij was zoo verdiept in z'n werk, dat hij vergat antwoord te geven.

En om vier uur — toen was de leeswijzer klaar. Alleen de letters moesten er nog op.

„Dat doen we de volgende maal”, vond meneer, maar Wim vroeg: „Mag ik het thuis doen, astublijft?”

„Vooruit!” gaf meneer toe. Maar netjes!”

Blij beloofde Wim

Thuis was het wèl droevig dien avond.

„Gaat u nog geen brood snijden, Moe?” vroeg Wim.

Hij had een heele poos met Jopie gespeeld, en Vader was ook al lang thuis. Maar Moeder scheen het broodsnijden heelemaal vergeten, tot eindelijk Wim er naar vroeg.

Toen stond ze op en ging naar de kast.

„Jopie helpe”, zei zusje, en ze klauterde over-eind, om op haar manier mee te doen aan het leggen van het tafellaken. Ze deed het natuurlijk verkeerd — zoo'n klein ding kan nog niet tafeldekken. Anders lachte Moeder daar altijd om, maar nu niet. Moeders gezicht stond zoo' droevig. . . . En Vader was ook al zoo stil

De broodplank nam Moe, en de broodtrommel. Wim keek er naar, hoe het mes door het brood sneed. Bruin brood was het — dat lustte hij graag. Eerst legde Moe twee sneedjes voor hem op z'n bord, toen voor Jopie, toen drie bij Vader, één en

een korstje voor haarzelf. Het was meestal zoo: twee sneedjes bruin, en dan nog wit. Nu kwam dat niet — Moeder deed de trommel dicht en zette die, met de broodplank weg. Toen — ineens — begreep Wim

Er wàs niet meer

„Kom je, Vader.” Moeders stem klonk heel zacht, toen ze het vroeg.

Haar man stond op — ze zaten nu alle vier om de tafel en Wim zag, dat géén van de boterhammen gesmeerd was — Alleen die van Zusje. Maar hij vroeg niets. Hij kon niets vragen. Zoo èrg was het, zoo èrg Hij kon wel huilen, huilen En Moeder had ook tranen in de oogen, al probeerde ze dat te verbergen. Vader bad hardop om zegen over het voedsel, dat God hen nog gaf, en of de Heere vérder óók voor hen zorgen wilde . .

Niemand zei iets onder 't eten Als Jopie probeerde een grapje te maken, glimlachten ze even, maar 't echte was het niet 't Was ook zoo èrg

Ze waren gauw klaar. Toen nam Vader den Bijbel en las. Wim luisterde stil — hij hoorde de woorden maar half, tot ineens

Vaders stem werd onvast, er klonken tranen in. Vader las:

„Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen

wij eten? of: Wat zullen wij drinken? of: Waarmede zullen wij ons kleeden?

Want uw hemelsche Vader weet dat gij alle deze dingen behoeft."

Vader hield op met lezen — hij legde den Bijbel voor zich op de tafel. Moeder schreide zachtjes

Jopie keek verwonderd, toen ze dat zag. Ze begon ook een lipje te trekken Wim stond op — hij sloeg z'n arm om Moeders hals, maar hij zei geen woord

Toen herhaalde Vader de woorden, die hij zooeven had gelezen: „Want uw hemelsche Vader weet, dat gij alle deze dingen behoeft."

„Dan zal Hij ze geven ook — op Zijn tijd", zei Moeder, door haar tranen heen. „Laten we het Hem vragen"

Toen baden ze

IV.

KON JE MAAR WAT

Met z'n leeswijzer was Wim dien avond niet erg voorspoedig. Na het eten was hij er aan gaan werken — maar 't lukte niet al te best. 't Was net, of hij niet zoo goed rondschrift-letters maken kon als anders. Er moest op komen: „Geloof alleenlijk” en alleen de hoofdletter G duurde een verschrikkelijken tijd.

De jongen had z'n gedachten niet heelemaal er bij. Wist ie maar iets, om óók wat te verdienen. Van school af — dat mocht niet. Volgend jaar wèl, dan was hij oud genoeg Ja — volgend jaar, daar had je nu niks aan Kijk — die streep van de G was 'n beetje dik uitgevallen — Zou je na schóóltijd bij een baas kunnen komen, om te werken? Zeker niet, dacht Wim, bazen hebben je heele dagen noodig. Hè, als hij es een meneer kende, die een groot kantoor had! Of — ja, als hij es een dochttertje van zoo'n meneer redde, uit het water, of onder een auto vandaan! Wim zag het al gebeuren: 'n klein meisje, dat midden op straat speelde — 'n glimmend zwarte

auto, die een hoek om kwam gestoven, en hij, ineens, met een sprong, — vlak bij het kind was

Een man stond er, met een klein kistje snorrepijperijen.

hij, rukte het weg, net van voor de wielen van de auto En dan kwam de Vader van het geredde

meisje, en die vroeg, wat Wim voor belooning hebben wou. Dan zou hij het zeggen — een betrekking voor Vader op meneer z'n kantoor!

De bel schrikte hem uit z'n gedroom op. Moeder was nog bij Jopie in de slaapkamer — Zusje had daarnet gehuild, — daarom keek Wim, wat er was.

„Koop 'n doosje zeep of veters, of garen voor steun aan de werkeloozen”, zei een eentonige stem, zoodra de jongen de deur opendeed. 'n Man stond er, met een klein kistje met snorrepijperijen in de hand.

„Dank u.” Wim wilde gauw de deur dichtdoen. — Moeder kon tòch niets koopen immers. Maar de man hield aan: „Vraag het es binnen, jonheer?”

„Nee, heusch — we hebben niets noodig”, hield Wim vol — bijna had hij gezegd: „We zijn zelf arm”; hij hield nog net de woorden in.

Toen ging de man door.

„Wat was er?” vroeg Vader, toen Wim weer aan z'n leeswijzer doorging.

„'n Werklooze, Pa.” Meneer Wouters zei niets — 'n werklooze! Wie weet, hoe die man ook naar werk had gezocht! En nu dit

Wim sprak geen woord. Maar — maar Dàt kon hij óók! Langs de deur gaan! Ja — dat zou Vader immers niet willen! En — waarmee?

Met veters? Of zeep? Die had ie immers niet!
Nee

„Hoever ben je, Wim?” vroeg Moeder. Zusje was stil geworden — Moe kwam binnen.

„Nog 'n paar letters, Moe. Mag ik 'em afmaken?”

„Ga liever naar bed jongen — dan slaap je tenminste.”

„'n Kwartiertje? Ja?” vleide Wim. Hij wou wel, dat ie in dat kwartiertje klaar komen zou, en hij deed er z'n best voor. 't Ging! Kijk — nu was 't af. Wel leuk toch!

„Vader — zie es. Hoe vindt U hem?” Vader vond 'em mooi; en Moeder ook. Ze bewonderden allebei het werk van hun jongen, toen zei Moe: „Nu opruimen en naar bed, hoor! Dan kom ik je zóó nog toedekken.”

Wim lag er al in, toen Moeder kijken kwam. De kaars brandde nog — die had hij aangelaten, dat Moeder zien kon.

„Lig je al, Wim?”

„Ja Moe.”

Ze kwam naar z'n ledikant toe, en stopte de dekens wat vaster. Toen boog ze zich over haar jongen, om hem een nachtzoen te geven. Met een plotselinge, wilde beweging gooide Wim z'n armen boven dek en sloeg ze om Moeders hals. Hij snikte

Toen liet Moe hem begaan. „Heb je zoo'n honger?“ vroeg ze zacht. Heftig schudde hij van nee. Dát was het niet. Maar dat alles zoo treurig was nu en zoo droevig Eén keertje geen dikke boterham, dat was wel èrg, maar och Als Vader maar weer werk had en Moeder niet zoo bedroefd was

„Zou de Heere het wel weten, Moe?“

Moeder knikte. „De Heere weet alles. En we hebben het Hem toch verteld“

Ja, dat wàs zoo. Hij wist het dus

„Je weet nog wel, wat Vader gelezen heeft, zoo straks? Van de muschjes, waar God zelfs voor zorgt, hè? Nu, dan zal Hij òns ook niet vergeten.“

„Nee Moe“

„Heb je gebeden, Wim?“ Hij knikte — gebeden, ja, dat wel

Toen Moeder weg was, lag hij nog een heele poos het donker van zijn kamertje in te kijken. De kaars brandde niet meer, maar als je een poos keek, schemerde hier en daar 'n omtrek van 'n waschtafel of — vlak bij het bed — 'n stoel

Wim dacht — „Heb je gebeden?“ had Moe gevraagd. Ja — hij had wel z'n gebedje opgezegd, maar — dat was alles. Gauw gedaan had hij het, omdat ie dat nu eenmaal gewend was.

Hij had zelfs onder het bidden nog aan Jan Brouwer gedacht — die z'n Vader had wèl werk.

Of dat ècht bidden geweest was? Wim wist van niet. Zoo'n gebed kwam niet in den hemel, had Moe hem eens gezegd; — dat was net als een vogeltje, waarvan de vleugels lam waren Het diertje wóu wel naar boven, maar het viel telkens weer terug, op aarde Als je gebed niet in den hemel kwam, verhoorde God het niet Wèl als je ècht bad. Met je heële hart, heelemaal er bij. Niet aan andere dingen denken, zooals hij straks gedaan had. Alles aan den Heere zeggen, àlles van Hem vragen — dan verhoorde Hij je bidden „God geeft ons, wat we noodig hebben, op Zijn tijd!” had Moe eens gezegd. „Wij moeten het Hem vragen en — wachten.”

Wachten — dat was zoo moeilijk. Wim had graag maar dadelijk antwoord; graag, dat nu direct gebeurde, wat hij gevraagd had. Dat had hij die keer, dat ze 't er over hadden, ook aan Moeder gezegd. Wachten duurt zoo lang

„En is zoo moeilijk!” Ja, Moe had het er zelf achteraan gezegd, en Wim had geknikt. Ja — 't wàs zoo. Toen had Moe hem uitgelegd dat je wachten kon, alleen als je geloof had, als je vast geloofde, dat de Heere je gebed verhooren ging. Dan gebeurde het ook. Dan kon het wel lang duren, en het kon ook zijn, dat het ànders gebeurde als je gedacht had — maar het gebeurde vast
Vàst!

Wim vouwde onder de dekens z'n handen; z'n oogen sloot hij eerbiedig, en hij bad.

Hij vertelde den Heere, hoe èrg het was thuis, en dat hij zelf nu zoo graag iets doen wou En of de Heere hem wou helpen: of Vader werk zou krijgen”

Nog 'n poosje lag hij wakker — dômmelde toen in

V.

EEN PLAN!

Wim ging den volgenden morgen naar school met een leege maag. Alleen 'n kopje thee had Moeder voor hem gehad — Hij deed, alsof hij het niets naar vond: „Zoo'n honger heb ik niet, hoor Moe”, zei hij, en Moeder glimlachte droef tegen haar dapperen jongen. „De Heere zal zorgen, hè Wim?” bemoedigde ze hem, en zichzelf even goed. Ja — dat geloofde Wim ook — hij wàchtte nu

Z'n leeswijzer had ie, netjes in 'n papiertje gewikkeld, meegenomen. Hij bleef midden op straat stilstaan om z'n werk nog eens te bekijken. Toen — ineens kwam een nieuwe gedachte in hem op! Langs de deur gaan — niet met veters, of zeep, of zoo iets, maar met bladwijzers — zelf geteekende bladwijzers! Ja, dat zou hij doen! Zoo kon hij wat doen voor thuis Was dat nu niet de verhooring van z'n gebed van gister-avond? Zoo ineens was die gedachte bij hem opgekomen „Heere, ik dank U.” fluisterde hij — midden op

straat, z'n werk nog in de handen. Maar dat gebed
was wel ècht

Hij bleef midden op straat stilstaan
om z'n werk nog eens te bekijken.

Hij liep door. — Leeswijzers. Hoeveel zou je er
wel hebben moeten? Je kon ze natuurlijk niet
allemaal eender maken. 's Kijke — nou, dan vroeg

hij aan meneer Blokkers dat boekje met voorbeelden te leen. Dat gaf meneer hem vast! En dan nog teksten. Niet van die lange — die konden er haast niet op. Aan Moeder vragen of zij geen mooie wist! Of nee — hij zou liever thuis nog niets zeggen, dan was het een verrassing. Wat zou dat heerlijk zijn, als je met geld thuis kwam! Hoeveel zou je voor zoo'n leeswijzer vragen kunnen? 'n Kwartje? Nee — zooveel vast niet. 'n Dubbeltje, dat ging. Of 15 cent? Misschien was 't beter, 'n dubbeltje te vragen — als je zoo duur bent, koopen de menschen niet Maar — maar — hij had geen papier Zou meneer Blokkers hem zoo'n groot vel ooit willen geven? Als hij vertelde, waarom 't was — deed meneer het misschien. Toch — nee — liever 't niet vertellen. Zoo'n stuk teekpapier was niet eens erg duur — twaalf centen kostte het. Had ie nu maar geld! Wim voelde in z'n zak tot in het uiterste puntje. Toen lachte hij om zichzelf. Heusch, dat zoeken had ie wel laten kunnen; d'r zat geen hallefje in, natuurlijk, in al z'n zakken niet.

In de verte liep Jan Brouwer — die ging ook naar school. Daar had je de oplossing!

„Jan!” schreeuwde Wim, en zette het tegelijk op een loopen om z'n vriendje in te halen. „Jan!”

Jan bleef staan — daar zag hij Wim de Tulplaan afhollen, naar hem toe.

„Hallo!” riep hij „Ga je zoover mee?”
„Zeg,” hijgde Wim, toen ze vlak bij elkaar waren,
„zeg, hoor es.”

„Jan!” schreeuwde Wim en zette het gelijk op een
loopen om z'n vriendje in te halen.

„Nou — wat heb je?”
„Hoeveel geef je voor die postzegel van de Kaap?”

„Die mooie — daar we 't laatst over hadden?”

„Ja — Hoeveel geef je er voor.”

„Nou”, zei Jan, „zeg op, wat je er voor hebben moet.”

„Twaalf centen.”

Wim noemde het maar, zonder te denken dat het te duur was. Twaalf centen — dat was 'n vel teekenpapier.

„Die heb ik niet”, beweerde Jan. „Je bent veel te duur!”

Ja — nu z'n vriendje het zei, 't was te duur.

„Hoeveel dan?”

„'s Kijke hoeveel ik heb.”

Jan scharrelde in z'n broekzak — 'n twee-en halve-cent-stuk haalde hij er uit, toen 'n paar centen en eindelijk, tusschen 'n bosje touw vandaan, nog 'n halfje.

„Zeven cent”, telde hij. „Doe je 't daarvoor?”

„In de stad heb ik 'em in een winkel zien liggen — daar kostte-n-ie acht”, herinnerde Wim zich nu.

„'k Heb niet meer”, lachte Jan. „'k Kan geen acht centen geven.”

„Nou, goed dan. Vanmiddag breng 'k 'em mee.”

„Hier heb je de centen vast. Dan kan ik ze niet meer verliezen.” Wim knoopte de koperstukken in z'n zakdoek — bergde die zorgzaam weg. Dat was 't begin. Nu nog vijf centen!

VI.

ALLEEN THUIS.

Het was Woensdagmiddag. In de kamer dribbelde Jopie rond — ze wou almaar, dat haar groote broer met haar spelen ging, en Wim deed het niet.

„'k Heb geen tijd, Joop”, zei hij gedurig, „Toe, zusje, stoot nou niet.”

Vader was de deur uit — hij had 'n paar honderd adressen mogen schrijven voor een galanteriewinkel, die tegen Sinterklaas aan de klanten reclamebrieven rondstuurde.

„'t Is in ieder geval wàt”, had Vader dankbaar gezegd. „We zijn er 'n paar dagen mee geholpen.”

„God vergeet ons niet”, antwoordde Moeder. „Al is 't niet zoo ruim als vroeger — we hebben toch weer geld, om brood te koopen.”

Nu was Vader die adressen wegbrengen. Moe was al den heelen dag uit — 't was haar naaidag bij mevrouw Donkersma. Zoo kwam het, dat Wim alleen thuis was, om op Jopie te passen.

Dat trof prachtig! Hij had twaalf centen bij elkaar gekregen — behalve de postzegel van de

Kaap waren er nog een paar uit z'n album verdwenen

Even speet het hem, toen hij ze er uit scheurde — maar allo, doen! Wacht eens, als hij met gèld thuiskwam.

Het boekje met de voorbeelden lag op tafel — dat had mijnheer dadelijk gegeven, toen hij er om vroeg. „Je wilt zeker voor de heele familie leeswijzers teekenen?” had meneer lachend gevraagd — maar antwoord wachtte hij gelukkig niet!

't Was een toer, om zoo'n groot wit vel netjes in gelijke stukken te verdeelen!

Wim had het tafelkleed afgenomen en z'n papier breeduit op de tafel gelegd. Nu was hij met een lange liniaal — zoo een van 30 centimeter — aan 't passen en uitrekenen. Hoe méér er uit kwamen hoe béter vanzelf.

„Stil nou es, Jopie”, zei hij weer. Het kleine ding was bij hem komen staan, trok aan z'n mouw.

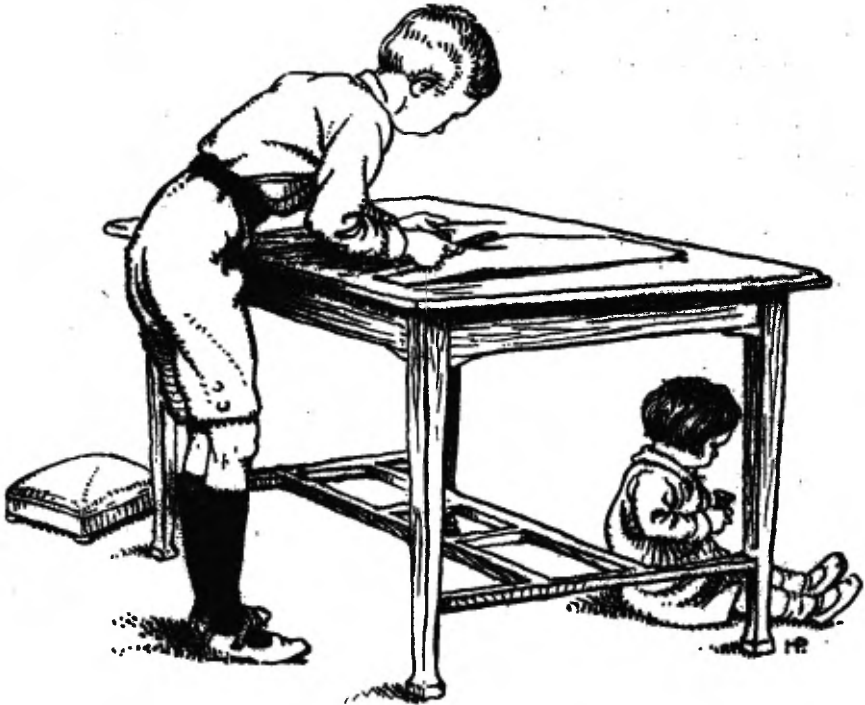
„Wim, tom nou”, vleide ze.

„Wim heeft nu geen tijd, kindje”, antwoordde haar broer vleierend. „Wim moet geld verdienen.”

„Jopie oot verdienen”, drong zusje dichter tegen hem aan. „La' Jopie es zien.”

„Nee zus, dat gaat niet”, zei Wim. „Hier heb je wat moois!” Hij gaf haar een leeg garenklosje — Jopie nam het en ging er mee op den grond zitten. Gelukkig nu kon je tenminste opschieten!

Hij trok lijnen over het papier — ja, zóó moest het. Tellen hoeveel er uit konden. Dat viel mee! Wel zes-en-dertig! Met Moeders schaar knipte hij voorzichtig langs de potloodstrepen. Jongens —

Gelukkig nu kon je tenminste opschieten!

dat zou 'n wèrk zijn, voor ze allemaal geteekend waren!

'n Heel stapeltje blanke papierstrookjes lag nu voor hem. Weet je wat — als ie eerst es ging

teekenen, en dan straks een lijstje maken van teksten, die er op moesten komen! Dat was misschien wel 't beste. Zusje bleef zoet spelen — af en toe kwam ze wel eens kijken, wat Wim toch deed, daar aan de tafel, maar lastig was ze niet. Ze stond dan heel stil — „Mooi Wim!” zei ze een keer, toen hij een teekeningetje voor haar hield, met 'n huisje er op en 'n boom. Wim moest er om lachen — zoo'n kleine Zus!

Den heelen middag teekende hij door — toch schoot het niet zóó hard op, als hij wel gehoopt had. Vijf-en-twintig had hij er klaar willen krijgen — 'n rijksdaalder zou dat geweest zijn. Maar dat lukte lang niet! Vijftien — dat ging. En dan nog niet eens met allemaal de teksten er onder.

Goed, dat hij kleine teksten gekozen had. Dat scheelde ook, natuurlijk. Toch — klaar waren ze niet toen de bel ging. Wim bergde haastig weg — 't was Moeder zeker. Die had geen sleutel, zooals Vader. Daarom kon ze er niet in — moest ze bellen. Ja hoor — 't was zoo.

„Dag Wim! Dag Jopie! Zoet geweest?”

„Ja hoor, Moe”, zei Wim.

„Wim oot”, kraaide het hoge stemmetje van de kleine.

„Dan mogen jullie es zien, wat Moe meegebracht heeft!”

Moeder had een mandje onder den arm — en

daar kwam wat uit! 'n Buil rijst, en boonen en erwten! 'n Groot brood lag er in!

Moeder had een mandje onder den arm.

„Allemaal van mevrouw Donkersma gekregen!”
zei Moe. „En 't brood heb ik onderweg gekocht
dan hoef jij de deur niet meer uit, Wim!”

Dat was een feest, — en toen Vader thuis kwam holde Wim de gang in, om het hem maar direct te vertellen. Hij trók Vader aan z'n mouw mee naar binnen — „Kijk, daar staat 'et!” wees hij.

„Van mevrouw?” vroeg Vader, en het leek net of hij niet héél blij was. Het was ook zoo moeilijk — nog nooit hadden ze iets hoeven aan te nemen, en nu Moeder voelde het wel, wat haar man dacht.

Ze keek hem aan

„Van God vóoral”, zei ze. Toen veranderde Vaders gezicht.

„De Heere is goed voor ons”, erkende hij. „Kom, laten we bidden”

Ze schoven aan tafel.

VII.

WIM'S STEUN.

Vijftien waren er af gekomen — en Wim had ze, netjes in een krant gewikkeld, weggelegd tusschen z'n boeken van school. Zaterdag wou hij gaan probeeren, om ze te verkoopen.

Eerlijk gezegd: het plan lokte hem niet meer zóó als in het begin. Als de jongens van school hem eens zagen! Zoo langs de deuren — ze zouden hem wel uitlachen. En och, — de menschen kochten denkelijk tòch niet. Wat moesten ze eigenlijk met zoo een leeswijzer doen? Nièt gaan dan maar? Daar kon Wim toch óók niet toe besluiten. 't Zou zoo heerlijk zijn, als hij met geld thuis kwam! Ja — langs de deuren venten, het was wel èrg als je dat doen moest

Zou hij? Daar herinnerde Wim zich den middag, dat Vader was thuis gekomen. Vader had werk gezocht — den heelen dag. En niets gevonden. Toen had hij zich opgegeven voor sneeuwruimen. Ja, voor sneeuwruimen Dat was ook moeilijk geweest: voor Vader en voor Moeder. Wim herinnerde het zich nog best. En — het was net, alsof

hij weer Moeders stem hoorde: „'t Is eerlijk werk — eerlijk verdiend geld.” Zijn geld zou evengoed eerlijk verdiend zijn, door zijn eigen werk! Daar hoefde je je heel niet voor te schamen . . .

Hij zou gaan — vast en zeker . . .

„Moet ik nog iets voor u doen, Moe?” vroeg hij 's Zaterdagmiddags. Moeder zat bij het raam te naaien.

„Nee, vent.”

„Mag ik dan naar buiten?” Hij zei niet, wat hij buiten doen wilde, en Moeder dacht er niet aan, dat te vragen.

„Ja, je mag wel 'n poosje”, stemde ze toe. „Niet ravotten, hoor!”

„Nee Moe.”

Vlug liep hij naar boven, naar z'n kamertje. Nu ging hij probeeren! Hij haalde z'n teekeningen te voorschijn — telde ze nog eens na. Precies — vijftien, ze waren er allemaal. Toch wel mooie zaten er bij — deze, met „Geloof alleenlijk”, en die, met „Hij zorgt voor u.” D'r was er ook één met 'n berglandschapje, dat was ook fijn uitgevallen. Hij pakte de beschilderde papierstrookjes weer in en stopte ze bij zich. Dat was klaar.

Maar Wim ging nog niet naar beneden. Hij deed de deur van z'n kamertje dicht — toen knielde hij voor z'n ledikant.

„Lieve Heere”, bad hij, „geef, dat het mij lukken mag. U weet, waarom ik het doe — voor Moeder en Vader en Jopie Zegen mij nu bij dit werk.”

Toen ging hij het huis uit.

Niet in de buurt, waar ze woonden, wilde hij beginnen. Eerst 'n eind den anderen kant van de stad op. — Hij ging de Tulplaan af, en toen de Breedstraat in. Dat was 'n winkelstraat, maar in de zijstraten, waar geen winkels waren, had je flinke burgerhuizen. Daar probeeren

Moedig liep hij op de eerste deur toe — trok flink aan de schel. En — ineens voelde hij, dat hij bijna niet durfde. Wegloopen? Nee, dat doe je niet, als je geen kwaad hebt gedaan — anders . . .

De deur ging open — 'n dienstbode, met 'n donkere japon en 'n helder wit schort daarop, kwam voor.

„En?” vroeg ze.

„Ik — Zou?” stotterde Wim.

„Wat jongen?” Trui had niet veel tijd — wat moest dat ventje? Ze maakte een beweging om de deur te sluiten. Wim zag het, en achter elkaar fluisterde hij snel: „Wil mevrouw niet een leeswijzer koopen? Ik heb ze zelf geteekend. 'n Dubbeltje.”

Hij hield z'n hand vooruit, waarin hij drie van

De deur ging open. Een dienstbode met een donkere japon aan en een helder wit schort daarop kwam voor. „En. . . ?” vroeg ze.

de mooisten had — dat berglandschapje was er ook bij.

„Waarom verkoop je die?” vroeg de meid.

„Tot steun voor ons thuis. — Vader heeft geen werk.” Hij voelde, dat het bloed hem naar de wangen vloog — zou die dienstbode zien, dat ie 'n kleur kreeg? Ze liet het dan toch niet merken.

„k Zal es voor je vragen. 'n Dubbeltje zei je, hè?” Wim knikte en wachtte, terwijl de meid met de drie leeswijzers weg ging. Zou 't lukken? Uit z'n hart steeg 'n gebed op, om zegen

Trui kwam terug. Ja — ze had er nog maar twee in de hand.

„Mevrouw heeft er een gehouden en hier is je dubbeltje.”

Voor hij het goed wist, was de deur al gesloten. — Ze hadden het berglandschapje gehouden, zag hij 'n Mooi begin! Dadelijk al verkocht. Als dat zoo door ging! Hij belde aan de volgende deur. Wachtte Wat duurde dat lang Zou hij weer eens bellen? Nog niet — zoo meteen. Wim luisterde, of hij soms iets hoorde in het huis Nee Dan nog eens gebeld . . . Ja — nu kwam er wat. 'n Ruitje in de deur werd open gedaan — 'n half hoofd kwam er voor. 'n Man was 't.

„O!” zei die, zoodra hij 'n jongen zag staan. „We geven niet aan de deur.” Flap — dicht ging 't raampje.

De tranen sprongen Wim in de oogen. Alsof hij bedelde! Eerlijk wèrk was het toch — als ze niet koopen wilden: goed! Maar dat die man Boos keek hij naar de gesloten deur Zoo'n . . . Nee — niet schelden 't Was immers voor thuis, dat hij hier liep.

Wim trachtte weer rustiger te worden; toch ging hij 'n paar deuren voorbij, eer hij opnieuw aanschellen durfde. Nu nam de meid, die opendeed, weer 'n paar leeswijzers mee naar binnen — de kleine koopman hoopte, dat hij succes hebben zou

„Mevrouw had er geen noodig”, kwam de meid terug, en ze gaf hem de teekeningen weerom.

't Was toch niet gemakkelijk, zoo langs de deuren te venten, ondervond Wim. Al waren de menschen heusch niet allemaal onvriendelijk — er waren er weinig, die kochten. En dan, dat gedurige wachten, als je gebeld had en ieder keer weer hetzelfde zeggen: „Of mevrouw niet een leeswijzer koopen wilde, als steun voor thuis. Zelf geteekend. 'n Dubbeltje!”

Gedurig stelde hij zich Moeder voor en Vader. — Zoo ging Vader nu naar alle kantoren, om werk te vragen. Dezen avond ging Wim nog beter begrijpen, waarom Vader vaak zoo moe was, als hij thuis kwam, en zoo verdrietig

Gelukkig — af en toe raakte hij een leeswijzer kwijt. Veel vaker wel werd hij weggestuurd, omdat

de menschen „aan zulke dingen niet deden”, maar toch — ieder dubbeltje was er een

Hij had nu al 'n heele tijd geloopt — 't begon donker te worden. In verscheidene huizen zag je het licht aan gaan — waar de gordijnen open waren viel het in breede bundels op de straat, en kon je van buiten af in de kamers zien. Zou 't nog geen tijd zijn, om naar huis te gaan?

Hij telde, hoeveel hij over had. Vijf stuks. 'n Gulden dus ontvangen. Ja, dat kwam uit. Zou hij er mee ophouden? Hij was nu in een deftige straat gekomen — royale huizen met hooge ramen en groote deuren. Weet je wat — deze straat zou hij nog „afwerken” en dan uitscheiden.

't Ging best Vóór hij halfweg was, had hij nog drie stuks verkocht. Vooral bij het laatste huis, waar hij aangebeld had, waren ze heel aardig geweest. Toen de meid naar binnen gegaan was, om z'n leeswijzer te laten zien, was mevrouw even later zelf naar voren gekomen.

„Ik vind ze erg mooi, vent”, had ze gezegd.
„En 't is flink van je, dat je je moeder zoo helpt. Asjeblieft!” 'n Kwartje!

„Ik — ik kan niet teruggeven, mevrouw!” stamelde Wim. Hij had alleen dubbeltjes.

„Dat hoeft niet, hoor!”

„O — dank u wel, mevrouw!” Beleefd had Wim nóg eens z'n pet afgenomen — zoo'n aardige dame.

Nu stond hij op de stoep van een héél deftig huis — op de post stond de naam geschilderd: „Schooneveldt.” ’n Groote koperen bel zat er naast de deur, en midden op het deurpaneel een leeuwenkop met een blinkenden ring in den bek. Hij had pas nèt gebeld — daar ging de deur al open. De meneer van het huis kwam naar buiten — die moest zeker uit.

„Wilt U niet ’n leeswijzer van me koopen?” vroeg Wim. „Tot steun voor ons thuis. Ik heb ze zelf geteekend!”

De heer nam hem eens op. ’n Aardig fatsoenlijk kereltje, vond hij. En beleefd.

„Steun voor jullie thuis?”

„Ja, meneer, Vader heeft geen werk.”

„Zoo — Laat es kijken.”

Wim gaf één leeswijzer over. Wat duurde dat bekijken lang. Hij wist niet, dat de heer Schooneveldt bij zichzelf overlegde. Eindelijk scheen die besloten te zijn.

„Hoeveel kost het?”

„’n Dubbeltje meneer.”

„Best hoor.” De meneer haalde z’n portemonnaie te voorschijn, zocht tusschen het geld naar een zilverstukje. Daar had hij er een. —

Hij reikte het den jongen over, maar vóór Wim nog bedanken kon, vroeg hij:

„Zeg es, wat is je vader?”

„Vader is op kantoor geweest, meneer. Bij Klever & Co.”

„Daar hebben zooveel menschen gedaan gekregen, hè?”

Wim knikte. De heer zag het niet eens — hij overlegde bij zichzelf

't Scheen wel 'n net gezin te zijn, naar den jongen te oordeelen. En de vader was dus met kantoorwerk bekend

„Wat wàs je Pa?”

„Boekhouder, meneer”, antwoordde Wim beleefd — toch verwonderde het hem, dat hij dat allemaal vertellen moest. Maar weggaan kòn je niet!

Boekhouder! Even weifelde meneer Schooneveldt. Net had 'n kennis van 'em hem een dag of wat geleden verteld, dat ie op z'n kantoor nog wel een mannetje gebruiken kon — zoo voor gewoon schrijfwerk. Háást was er niet bij, had ie gezegd, maar „als je soms iemand voor me weet”

Zou 't werk niet „te min” zijn voor iemand, die boekhouder was geweest? Maar nee — dat wel niet

„Weet je wat? Hier.” Uit z'n binnenzak haalde meneer een portefeuille, schreef een paar woorden op een visite-kaartje, dat ie er uit nam, en gaf dat toen aan Wim.

„Geef dit maar aan je vader — en laat ie dan .

morgen naar Van Weldink gaan, op de Oude Gracht — dat tabakskantoor. Of — hoe heet je, en, waar woon je?"

„Geef dit aan je Vader.”

„Wim Wouters, meneer; Goudenregenstraat 16.”
„Laat je vader eerst even bij mij komen — dan praat ik wel met hem verder. Maar je kunt hem

vast vertellen, dat ik misschien werk voor hem weet. 't Is wel geen boekhoudersplaats, dat niet, — gewoon schrijfwerk is 't. Omdat jij zoo je best doet

Wim kreeg 'n kleur — nu niet van boosheid, als straks.

„O!” zei hij, meer niet. De heer glimlachte. Hij zag, hoe blij de jongen was.

„Zoo — nu naar huis hoor! En vergeet je boodschap niet.”

Of dáár gevaar voor was! In de haast vergat Wim bijna te groeten. Werk voor Vader! —

Hij was al op de Tulplaan, en nog begreep hij het niet heelemaal. Dat was een geluk Hij werd er stil van De Heere had hem wèl gezegend Nog meer, als hij had gehoopt

't Was laat, toen Wim thuis kwam — veel later dan anders.

„Jongen”, zei Moeder, „is dàt thuis komen. Waar kom je vandaan?”

„'t Is al donker”, zei Vader. „Je hadt lang binnen moeten zijn.”

„Ja Vader.” Wim haalde z'n hand met dubbeltjes te voorschijn — legde het geld op de tafel. Het kwartje van die vriendelijke mevrouw zag je er tusschen Toen vertelde hij — alles

„En hier is het kaartje” Dat gaf hij aan

Vader — heel omzichtig, alsof het breken kon.

„Jongen” zei die. Moeder sprak geen woord — maar haar oogen glansden

„Ik heb nog één leeswijzer over”, ging Wim door. „Hier, deze”

„Die zullen we bewaren — in den Bijbel”, besliste Vader. „De Heere heeft je gebed wèl verhoord, Wim. We mogen Hem wel ècht danken.”

Toen nam Moeder het beschilderde papierstrookje uit de hand van haar jongen en legde het in het groote dikke boek Het was één van de drie, die Wim aan het eerste huis, waar hij begonnen was, had aangeboden. Moeder las den tekst, die er op stond: „Hij zorgt voor u”

INHOUD.

Uit school	7
Hoe vader thuiskwam	12
Zijt niet bezorgd.....	17
Kon je maar wat.....	24
Een plan	31
Alleen thuis.....	36
Wim's steun	42

**EEN GEILLUSTREERDE CATALOGUS
VAN ONZE U I T G A V E N WORDT OP
A A N V R A A G GAARNE GRATIS EN
—— FRANCO TOEGEZONDEN ——**